

ÁCS KÁROLY

„NÁDAS TAVON“

A legnagyobb »tóparti« költők — Vajda, Kosztolányi — emlékének, és mindazoknak, akik versbe írták ezt a nem létező tavat: Gálnak, Zákánynak, Fehérnek, Toroknak, Domonkosnak, Gulyásnak . .

Hogyha már-már elepeszt a kórság,
úgy szomjazod az igaz lét kortyát,
tó vár rád, elmerült, partja-nincs
gyerekkorod őstava: Palics.

Messze bent, hol összeér a nádas
és a tikkadt levegő elbágyaszt,
csobogó tón, ringó csónakon,
elmerenghetsz múlton, holnapon.

Elaludhatsz, elringhatsz a nád közt,
lélegzettel zilálhadd a lágy szöszöt,
hallgathatod, hogy susog a nád:
Várj . . . a jelszó . . . vigyáz . . . add tovább . . .

S mire ébredsz, a nádas is éled,
susogása immár harsány ének
s kurjongatás: Üsd, vágd, nem apád!
Indul a nád! Fegyverropogás.

Nem! Kigyulladt, s ég-pattog a nádas.
Kimerülsz? Bennégsz vele? Válassz!
Szál! a pernye, fojtogat a füst . . .
Ó, régi tó, bekormolt ezüst!

Felborított szárazra vont csónak:
józanabbik arca a valónak.
De még mindig mintha hallanád:
álmodon túl susog, zúg a nád.

1974.